

over jou
en massa-identiteit

Als je onder de douche staat, wanneer je op de trein staat te wachten, je onderling met vrienden bent, de hele dag met je collega's doorbrengt of als je in bed ligt met je geliefde; wanneer ben je of kun je echt jezelf zijn? Is er een tijd, een moment, al is het maar een seconde, dat je je echt jezelf voelt?

Bij ieder ander met wie ik mij omring, gedraag, spreek en voel ik mij anders. De onderlinge verhouding maakt dat ik mij hyperbewust ben over de rol en invloed die ik op de ander heb. Tijdens een interactie ben ik voortdurend aan het spiegelen en aftasten hoe ik mij gedraag. Alsof ik mijn persoonlijkheid aanpas om in de context van het moment te passen.

Zijn we als samenleving volledig onszelf als er geen bewustzijn is? Alsof iemand op een onverwacht moment een foto maakt waarbij je je niet hebt kunnen voorbereiden. Ik denk dat je bij alleen zijn jezelf verliest. Je hebt dan niemand om je aan af te meten.

Hoe is dit gegeven terug te zien binnen de hedendaagse popcultuur, massaconsumptie en bestaat er iets als massa-identiteit? Laten we het gegeven van jezelf zijn, ervan uitgaande dat dat mogelijk is, verder trekken.

Baudrillard, een Franse intellectueel, heeft het in zijn *simulacra-theorie* onder andere over het betekenisloos worden van tekens, beelden, concepten en modellen. Anders gezegd, alle media vertekenen ons beeld van de realiteit. Wat is nu echt en wanneer kijken we naar iets wat een representatie, een kopie, aanpassing of model is? Je kunt je afvragen of deze tekens nog relatie hebben met het origineel of dat het zich overstegen heeft naar iets wat een nieuwe lading heeft gekregen. Een lading zonder enige inhoud, waar alleen het medium ertoe doet.

Om dit concreet te maken is Instagram een goed voorbeeld om de hedendaagse identiteitsvorming te beschrijven. Een geënceneerde context waarin we ons allemaal, inclusief mijzelf, laten beïnvloeden tot het doen ontstaan van een waanbeeld. Waar kijken we nu eigenlijk naar; een jeugd die zichzelf verloren heeft in narcisme en alles van zichzelf blootgeeft, met welk doel?

We willen ons beeld na beeld, na kopieën en aanpassingen, geliefd voelen. Maar als je alles weggeeft en er niks meer voor jezelf is, waar houd je anonieme toeschouwer dan nog van?

STING

'shape of my heart'

1
RESEARCH TIP:
BAUDRILLARD 'SIMULACRA'
THEORIE

2
KIJK TIP:
NETFLIX 'BLACK MIRROR'
SEIZOEN 3 AFL. 'NOSEDIVE'

“I’m not a man of
too many faces.
The mask I wear
is one.”

“there is a fake version of me [...] he has an attitude and swagger that I don't have. [...] and this fake version is louder than the real me, and he is the one that everybody knows. He's become the real me. Because everyone threatens me. Like I'm the fake me”.

JAMES FRANCO

actuer en schrijver

Verdoofd kijken we voor ons uit op zoek naar een nieuw teken om onze *'desire to be noticed'* te doen gelden. Als je zelfgeschapen realiteit zichzelf blijft, herhaalt en in stand houdt, wordt het vanzelf waarheid. Ieder individu leeft in zijn of haar waarheidswereld; de hyperrealiteit. Waar echt en onecht in elkaar overlopen. Jezelf zijn heeft zich ontwikkeld naar het tonen van een verbeterde versie, verpakt in een leeg omhulsel dat geen relatie meer heeft met wie je bent. Alleen wie je wilt zijn.

We zijn verslaafd geraakt aan kortstondige sensatielust. Een steeds kortere spanningsboog maakt, dat we ons als een cruiseschip-vakantie gedragen; constant entertaint willen worden en ons vol eten met andermans perceptie van werkelijkheid. Het gaat om de impact. Als dat effect heeft, vragen we ons niet eens meer af wat de boodschap is, we zijn al bezig met het zoeken naar het volgende impactmoment.

Ik noem het massa-identiteit; als iedereen elkaars ontworpen identiteit in stand houdt en er als het ware een tweede bevolkingslaag ontstaat. Iedereen een tweede identiteit. Een bevolkingslaag van de hyperrealiteit. Ons decor van video's, foto's, gif's, en *punch-lines* maakt ons schijnbaar comfortabel in dit collectieve rollenspel. Dit gaat verder dan de stereotype groepen waarbij je elkaar onderling kent en dezelfde eigenschappen deelt. Nu zullen er nieuwe groepen ontstaan, zelfs wanneer we uniek denken te zijn in onze zelfontworpen context zullen we steeds opnieuw gedefinieerd worden.

Zijn we ons dan zo bewust geworden van onze plek in de echte wereld dat we liever willen ontsnappen naar een hyperrealiteit? Of is het juist het tegenovergestelde, hebben we een moment-van-wakker-worden nodig om te ontsnappen aan de hyperrealiteit?